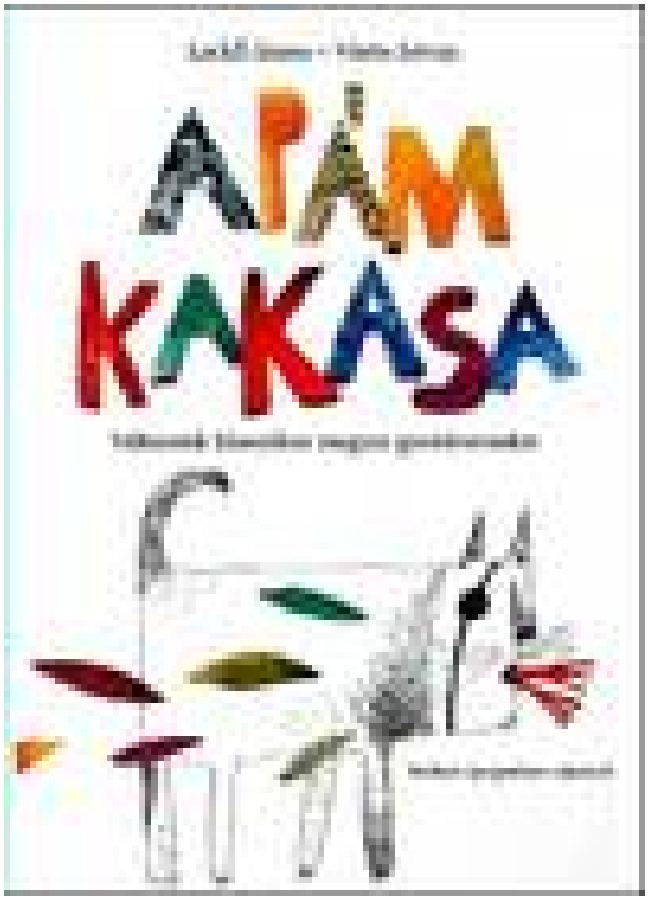

Apám kakasa

Lackfi János-Vörös István

Egy rendhagyó vállalkozás margójára

Különös vállalkozásba fogtunk 2008 nyarán a Berlin-Zsámbék tengelyen, az Internet közvetítésével. Összeszedegettük gyerekkorunk legkonokabban fülünkben csengő „versemlékeit”, az iskolában vagy otthoni körben hallott, tanult, olvasott, legbensőbbé lényegült szövegkorpusznak foszlányait. „Este jó, este jó”; “nagy bánata van a cinegemadárnak”; “süt a pék, süt a pék”; “alszik a szív, és alszik a szívben az aggodalom”; “este van, este van, ki-ki nyugalomba”; “aludj el szépen, kis Balázs”; “volt egyszer egy iciri-piciri házacska”; “Laci, te, hallod-e?” – van-e közülünk, akinek belső verklijén sosem csendültek fel ezek a régi melódiák? Ősiségbeli leletek, velük kezdődik egy-egy élet írásbelisége. Miután a szövegegyüttes megvolt, ketten kétféle nézőpontból, hol értelmi, hol fonetikai szálon indítva (az “este jó”-ból például “este rossz” és “este hó” lett) írtunk parafrázisokat az egyes versekhez. Főhajtás ez persze a minket

is nemző költészeti hagyomány előtt, ám ugyanakkor nem kötelező hajbókolás, hanem évődő, kötözködő, szeretetteli civódás. Ojtani nem lehet bemetszés nélkül, márpedig mi nem karácsonyfadíszekkel, hanem eleven gyümölcsökkel kívántuk teliaggatni a hagyomány aranyfáját. Hadd közöljünk alább pár talán fajsúlyosabb darabot a fenti címen létrejött gyűjteményből, mely a maga egészében a Noran kiadó gondozásában, Molnár Jacqueline remek illusztrációival lát majd napvilágot a 2009-es Könyvhétre.

Lackfi János

APÁM KAKASA

Ej, mi a szösz, kakas szaki,

csak nem a szobában lakik?

Megzakkant tán az öregem,

s beengedi ide nekem?

Ide repül, oda kotor,

tele önnel minden bokor,

bár nincs is bokor a házban,

s a kakast se kell magázzam.

Kukorékolsz, mint az ágyú,

az agyunk is belelágyul!

Mint a postás a levelet,

padlónk telepecsételed!

Becsüld meg magad, öregem,

mert hát úszni nem tudsz te sem,

s ha levesben kötsz ki végül,

tarajod is belekékül!

Macska, téged arra intlek,

ne lépj túl bizonyos szintet!

Kakasnak erős a csőre,

vagdos vele nyakra-főre.

Láttam már félszemű kandúrt,

biztosítlak, jól elrandult!

S ha a harcban nem nyuvadsz ki,

hát apám fog agyoncsapni!

Vörös István

A KIDOBOTT TÉVÉ

Na, mi a rák! Hát már maga

az új tévé van kidobva?

Nem az Isten, aki elvesz

neki nemcsak enni kellesz,

nemcsak enni, nemcsak inni,

de egy tyúkkal barátkozni.

Lámcsak jó az ördög, jót ád,

persze fehér helyett tarkát,

jó az ördög, nem szégyenli

a jóságot felnégyelni.

Levágja a kedves tyúkot,

a levesből zuzát lopkod.

Itt szaladgál föl és alá,

még a metróra is fölszáll,

eszébe jut, jegyet vizsgál,

ha nincs jegyed, mindig ott áll.

100 forintot dob a földre

elfogadni tilos tőle,

de aki azt észreveszi,

csak lehajol és fölveszi.

Jaj, fölveszik, jaj, fölveszik!

Mint a keselyűt etetik.

Válogat a véletlenben,

bankelnök se teszi szebben.

Ezért aztán, szép új tévé,

nyugodtan lehetsz a másé,

iparkodjál, ne legyen ám

képek szűkében a hazám.

Képből élünk, képet eszünk,

képek mögött az életünk.

A szemétről majd elvisznek,

kerekes kocsira tesznek,

szétszerelnek, összeraknak,

másvilágra nyíló ablak.

Az ég volt a régi tévé,

azt ugyan ma ki is nézné.

Nem érthető felhőformák,

a fiastyúk, a kos és rák.

És a szél a magyarhangja.

Ezért van rég kikapcsolva.

*

Lackfi János

KÖLYÖK

Józsika, Józsika csápol,

frászkarikán hegedülget,

répapüré dala csendül,

fancsali dob hasa dülled.

Józsika, Józsika bokszol

hasba püfölve a Holdat,

az heherész, puha gombóc,

fény-keze visszapofozgat.

Józsika, Józsika majszol,

tök tuti mézzel a hagyma,

sajtos eperfagyin ikra,

s kell csokiöntet a babra.

Józsika, Józsika alszik,

fortyogi katyvasz az álma,

zöld egerek, lila macskák:

tömve szöszükkel a párna.

Vörös István

A ROLLER

Gördül a, gördül a roller,

jó a kanyarba bedőlni,

nézi a béka a fáról,

néha a benzin a kölni.

Gördül a, gördül az autó,

szárnyat a géz dob utána,

hogyha elalszik a zöldnél,

újra pirost hoz a lámpa.

Gördül a, gördül az égig,

hajnali köd csap a földre

űrszagu furcsa meséket,

merre van itt az előre.

Gördül a, gördül a bolygó,

lendül a semmi kocsányán,

két csiga-forma galaxis

tátja felé ki a száját.

Súgja az egyik a Napnak,

jaj de finom ez a bolygó,

gördül a, gördül a torkán,

elnyeli, elnyeli forrón.

Gördül a, gördül a roller,

jó a kanyarba bedőlni,

hullik a béka az égből,

egybe az égi s a földi.

*

Vörös István

FOLTOZOTT ÁLOM

De szeretnék szegény lenni,

egyszer sült levegőt enni,

rossz ruhában ülni, állni,

öt forintért kiabálni.

Míg a levegőt koptatnám,

foltjaimat mutogatnám.

Elmondanám a világnak,

nincsen pénze anyukámnak.

Lyukas cipőm megbámulnák,

amit kérnék, nekem adnák.

Kapnék toronyórát lánccal,

nekem szólna a madárdal.

Lackfi János

DE SZERETNÉK KORÁN KELNI…

De szeretnék korán kelni,

Sóskával spenótot nyelni,

Jégeralsót, sapkát venni,

Szülői szidást viselni.

Amíg nekem prédikálnak,

Felveszem jégergatyámat,

Így aztán fű-fa láthatja,

Milyen frankó jégergatya!

Nem is veszek rá más gatyát,

Utca hosszat mutogatják!

Félrecsapom majd a sapkát,

Hej, boldog boldogtalanság!

*

Vörös István

CSEREBERE

Cserebere cserebere,

mást adjak?

hét naptárból

választhatsz.

Cserebere cserebere

öt képet

egy CD-ért

elkérhetsz.

Cserebere cserebere

sellő-lány,

négy dínóért

sem adnám.

Cserebere cserebere

hamburger –

rántotthúsért,

kettő kell!

Cserebere cserebere

kistestvér –

hozzá semmit

nem kérnél.

Cserebere cserebere

megkaptad –

alszunk egyet

s itthon van.

Lackfi János

PARABOLA

Parabola, parabola

antenna,

nézzünk tévét

éppen ma!

Parabola, parabola,

futballmeccs,

lassított gól,

sípcsont reccs!

Parabola, parabola,

sminkreklám.

Bőröd fittyed?

Kend ezt rá!

Parabola, parabola,

bakrablók,

lő, fut, robban,

légből lóg.

Parabola, parabola,

popcsillag,

rázós ritmus

popsidnak.

Parabola, parabola,

antenna,

űrlény caplat

álmodba!

*

Vörös István

MA...

Már tíz perce csak a mamára

gondolok, lám, nem vagyok árva.

Nyikorgó bánattal a lelkében

megy a folyosón, megy szegényem.

Én már őszinte ember voltam,

nem a hazugság jön a sorban.

A mosógépből kitereget,

és nem mond rólam ítéletet.

Ahol most laknak, nincsen padlás,

és pince sincs, de persze van más.

Hagyja a vékony számlát másra,

engem képzeljen a szorzásba!

Nem nyafognék, és most se késő,

a lámpában kiég az égő,

a folyosó sötétbe borul.

Őtőle tanultam magyarul.

Lackfi János

NYANYA

Egy ideje csak a nyanyára

gondolok háza előtt járva.

Szél tépázza őt az erkélyen,

két pongyolát szárít szegényem.

Ruháját gyermek nem cibálja,

macskája is csak prüszköl rája.

Többet eszik nála a macska,

valaki bábunak itt hagyta.

Munkája sincs, hogy abba veszne,

ezért csak bámul egyre, messze.

Szemében felhők szekereznek,

az ég vizébe belevesznek.

Oda mennék, kicsit bosszantsam,

ne időzzön ott fenn hosszabban,

de a pongyolák szárnyra kapnak,

s repül velük, nem marad rabnak.

*

Vörös István

MŰANYAG JÁTÉKOK

A játék

nem különös.

Szögletes és ideges,

műanyag, felfújható,

bármikor eldobni jó,

mit az ember nem keres.

Nyúlós labda, villanylámpa,

fény, vissza az éjszakába.

Játszom ennen árnyékommal,

míg véletlen meg nem szólal.

A tükörrel fényt ütök át,

hogy alusznak-e odaát,

és a nap – kerek bankkártya

vagy törött karlsbadi ostya –

lehull, megnyílik egy tócsa,

sietve kel át egy gerle,

hogy: Eltévedt népem, erre!

Látszom a megnyílt tócsában,

mert tegnap a partján álltam,

Játszom látszó önmagammal,

szárnya van, de mégse angyal,

reggelizik, de nem éhes.

Ott se vagyok. Hát nem szép ez?

Játszom képzelt önmagammal,

képzelt májjal, pofacsonttal.

Üres gyomrába négy zsemlét,

ha szeretné, elképzelnék.

Játszom néha, és ha éjjel

fölkelek,

látszom saját álmom mélyén,

emberek!

Lackfi János

SZÖGLETES JÁTÉK

A játék.

Az szögletes.

Dögletesen ötletes.

Le soha sem tehetem,

éjt-nappal tekergetem,

kikockázza a teret,

jégkockákkal megetet.

Kék és zöld, fehér, pirosló,

narancssárga, sötétbordó,

a színek hol elvegyülnek,

hol pedig elkülönülnek,

tőlük az agyam befülled,

szemem is néha kidülled.

Jár kezemben, mint motolla,

surrog, mint madarak tolla,

vécén üljek vagy szobámban,

villamoson, iskolában,

esküvőn vagy temetőben,

bárki meghalhat felőlem,

hiszen amíg ki nem raktam,

berogyhat a föld alattam,

lerogyhat az ég felettem,

s ha kiraktam, újrakezdem.

Játszom, nézem az időmet,

majmot csinálok belőled,

tégedet is szétkeverlek,

összeraklak új embernek.

Húsz másodperc alatt végzek,

megbütykölöm az egészet,

s ha a világ körbeforgott,

döntöm a világrekordot.

Kockázok becsukott szemmel,

végessel és végtelennel,

a sötétség hogyha elnyel,

mindent érzek ujjbegyemmel.

Nem ér engem soha bánat,

hangja után a kockámat

felismerem, még ha százat

tekergetnek is, vagy ezret…

Nincs olyan, hogy rajtavesszek.

Éjjel néha minden alszik,

csak én nem,

fekete kockával játszom

keményen.

*

Lackfi János

BICAJOM SHIMANO, NEM MÁS…

Bicajom Shimano, nem más,

mutatom, ki a jó bringás.

Farolok, tekerek, pörgök,

lesik a nyavalyás törpök.

Emelem kezemet égnek,

kerekem emelem, tépek.

Julikám idenéz énrám:

kicsikét meginog bringám.

Vörös István

A KOCSIM CSUDASZÉP AUDI…

A kocsim csodaszép Audi,

gurul és sose kell tolni.

A sofőr, ha kicsit gázt ad,

gyalogos sohasem láthat.

Amikor kocsim úgy fékez,

a világ valamit érez.

Amikor kocsim elgázol,

köszönöd nekem azt százszor.

Copyright 2007-2009 Lackfi János, Design by Re